

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628270656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

— Aa ja, aa ja, Gud nsade os! sagde Ellen Katrine, lam og forlystet paa sin Bænk.

— Nej, lad Vorherre dømme Barbara, ræsonnerede Johan Hendrik. Hun er nu saadan indrettet, at nær sagt hver Mand, ja hvert levende Væsen, der ser hende, synes godt om hende. Og hun mærker det i hvert eneste lille Tilfælde, ja om det saa bare er en Hund, der beundrer hende fra en Krog.

— Nu ja, spurgte Anna Sophie, kan hun gøre for det? Saa-
dan er Kvindens Natur.

— Ja, ikke sandt? vedblev Johan Hendrik ivrig. Og saa meget Kvinde er hun blevet, at det er en Nødvendighed for hende, at alle, selv den mindste og uværdigste, skal beundre hende. Alt i hende vil sejre — og har gjort det til denne Dag. Alle skal elske hende. Og hun vil elske alle. Men det er dér, det glipper for hende, hun overkommer det ikke.

— Saa dan Tale forstaar jeg slet ikke, sagde Armgard.

— Det er vist meget rigtigt og klogt sagt altsammen, sagde Handelsforvalteren, men det hele kan dog udtrykkes paa en langt kortere og mere letforstaaelig Maade. Barbara er saa bundlidelig. Det er min ganske enkle Mening.

I det samme høstes Kvindestruer ude i Røgstuen, og to unge Kvinder kom tilsynne i Døren. Det gav et lille Sæt i Hr. Poul — det var de to smukke Kvinder, han om Morgenens havde set i Handelens Portrum.

— Donnerwetter! udbrød Kommandanten. Han var saa for-
øllt og forbløffet, at han blev staaende i Døren til Studerekam-
meret med Flasken aabenlyst i Haanden.

Dette blev hans eneste Bidrag til Samtalen, og det bemærkedes ikke af nogen, for alles Øjne var pludselig rettet mod de ny-
ankomne, der lyste op i deres smukke Klæder, doftede af Pudder og fyldte Luften med Kvidder og Smil.

— Ja, naar man taler om Solen — ! sagde Landfoged Harne.

— Talte De om os?

— Om dig, Barbara, ja, sagde Sørenskriveren med alvorlig
Stemme og et lille dulgt Smil.

Det glædede og smigrede hende vist, hun slog Øjnene ned og
lo, blufærdigt og frisk.

Men Hr. Poul var som forstenet.

De to unge Kvinder gik rundt og tog alle i Haanden. Barbara
Salling var temmelig høj og lys, hendes Mund var stor og rød,